

december 2025

"De einden der aarde zien hoe onze God redding brengt." (Jesaja 52:10)

Toen het volk Israël in ballingschap werd weggevoerd naar Babylon, had het alles verloren: zijn land, zijn koning en de tempel. Daarmee verloor het ook de mogelijkheid om God te aanbidden, Hem die hen uit Egypte had geleid. Maar dan doet de profeet Jesaja een verrassende aankondiging: het is tijd om naar huis terug te keren. Opnieuw zal God met kracht ingrijpen en de Israëlieten door de woestijn terugleiden naar Jeruzalem. En alle volken der aarde zullen getuige zijn van deze wonderbaarlijke gebeurtenis:

"De einden der aarde zien hoe onze God redding brengt."

Ook vandaag de dag worden we overspoeld door alarmerende berichten: mensen die hun baan, gezondheid, veiligheid en waardigheid verliezen; jongeren zonder toekomst vanwege oorlog of armoede veroorzaakt door klimaatverandering; volken zonder land, vrede en vrijheid.

Tragische gebeurtenissen, die je de adem benemen en de horizon verduisteren. Wie redt ons uit deze uitzichtloze situatie? Er lijkt geen reden meer tot hoop. Maar de aankondiging van de profeet geldt ook voor ons:

"De einden der aarde zien hoe onze God redding brengt."

Het woord van de profeet openbaart Gods handelen in de persoonlijke en collectieve geschiedenis en nodigt ons uit onze ogen te openen voor de tekenen van dit heilsplan. In feite is het al aan het werk in de passie van een leraar, in de eerlijkheid van een ondernemer, in de rechtvaardigheid van een bestuurder, in de trouw van de echtgenoten, in de omhelzing van een kind, in het geduld van een verpleegster, in de hartelijkheid van een oma, in de moed van mannen en vrouwen die vreedzaam misdaad bestrijden, in de gastvrijheid van een gemeenschap.

"De einden der aarde zien hoe onze God redding brengt."

Kerstmis komt eraan. In het teken van de ontwapenende onschuld van het Kind kunnen we opnieuw de geduldige en barmhartige aanwezigheid herkennen van God die in onze geschiedenis komt. We kunnen van zijn komst getuigen met onze keuzes tegen de stroom in.

Chiara Lubich schreef: "In een wereld, waarin strijd wordt gerechtvaardigd, waarin de wet van de sterkste, de slimste en de meest gewetenloze geldt en waar soms alles verlamd lijkt door materialisme en egoïsme, is ons antwoord: liefde voor de medemens. Dit is het medicijn dat kan genezen. Het is als een golf van goddelijke warmte, die uitstraalt en zich verspreidt, de relaties tussen mensen en groepen doordringt en de maatschappij geleidelijk omvormt."¹

Net zoals voor het volk Israël is dit ook voor ons het moment om op reis te gaan en een gunstige gelegenheid om een beslissende stap voorwaarts te zetten. Een stap naar hen, jong of oud, arm of migrant, werkeloos of dakloos, ziek of in de gevangenis, die wachten op een gebaar van zorg en nabijheid. Dit is een getuigenis van de zachte maar effectieve aanwezigheid van Gods liefde in ons midden.

Deze boodschap van hoop moet ongetwijfeld over landsgrenzen heen, die vaak zijn veranderd in muren of oorlogsfronten. Maar deze boodschap moet ook over culturele en existentiële grenzen.

Zoals de Congolese dichter Henri Boukoulou schrijft: "O, goddelijke hoop! Hier, in de wanhopige snik van de wind, worden de eerste verzen ontwaard van het mooiste liefdesgedicht. En morgen is er hoop!"²

Letizia Magri en het Woord-van-leven-team

¹ Chiara Lubich, Woord van leven van mei 1985.

² Zie *Poeti Africani Anti-Apartheid*, I vol., Edizioni Milano, 2003.